

[Høje Larsen.]

Det blev sagt og skrevet i de første måneder af dette folketingsår, at det nok ikke ville medføre større resultater, at der ville blive gold strid, og at arbejdet her i tinget ville føles som en ørkenvandring. Alt dette blev sagt og skrevet ud fra en sikker viden om, at senest ved folketingsårets udløb skulle vi have folketingsvalg. Det var nok også den eneste sikre viden, man havde om de ting på det tidspunkt, og så havde man naturligvis hos oppositionen en meget stor tillid til, at den ville få et godt valg. Det var vel også disse forhåbninger, der fik røster frem om, at vi hellere burde tage valget med det samme fremfor at slæbe os igennem et folketingsår under de forventede mørke udsigter for arbejdet.

På begge områder er det gået anderledes, end man troede dengang. Oppositionens lyse forhåbninger om et stort skred til højre, der kunne give den regeringsmagten, er blegnet og falmet mere og mere og visner vel helt hen på sommeren. Der er ikke længere fanfare over det ærede medlem hr. Poul Sørensens proklamation fra november i fjor om, at nu er det magten, det gælder, og med den realitetssans, der udmærket kan forekomme hos det ærede medlem hr. Erik Eriksen, advarede det ærede medlem også for et par måneder siden mod at starte valgkampen for tidligt. Med henblik på sine konservative partnere burde det ærede medlem hr. Erik Eriksen måske have sagt det nogle måneder før.

Hvad angår resultatet af arbejdet her i tinget, er det også forløbet anderledes, end mange spåede for 6-7 måneder siden. Der har kunnet arbejdes, selv om vi vidste, vi skulle have valg, og det er ikke bare regeringsflertallet, der har kunnet gennemføre et lovgivningsarbejde, hvad et regeringsflertal jo skal kunne gøre, men der har også kunnet samarbejdes med oppositionen om væsentlige ting. Jeg vil gerne fremhæve det, fordi jeg tror, at vi ikke blot har pligt til at søge samarbejde her i tinget også op imod et valg, men at vi tillige har pligt til at fremhæve, at det er gjort. Hvad enten vi repræsenterer det ene eller det andet parti her i salen, har vi et ansvar over for folkestyret og dets idé, og dette ansvar består både i at virkeliggøre samarbejdet og i ikke at nedvurdere folkestyret

ved i tide og navnlig i utide at fortælle, at det ikke er funktionsdygtigt op imod et valg.

Det ville ikke være rigtigt som bevis for samarbejdet at fremhæve, at vel 80 pct. — eller måske endda mere — af de vedtagne love er gennemført i enighed; det ligger i sagens natur, at meget af det, vi arbejder med, ikke indeholder de store kontroversielle ting og derfor også uden vanskelighed kan føres igennem tinget i enighed. Men der er i denne samling gennemført meget betydelige love, hvorom der i starten har været uenighed, men som alligevel er blevet vedtaget enstemmigt eller med et stort flertal, fordi der har kunnet samarbejdes mellem regeringspartier og opposition. Jeg kan nævne tillægspensionen, indførelse af den fulde folkepension, to meget væsentlige reformer; jeg kan nævne ministeransvarlighedslov og den nye lovgivning om ekspropriationer. Jeg kan nævne funktionærloven og loven om børne- og ungdomsforsorg; jeg kan nævne den nye lov om film og biografer, der havde som forudsætning, at vi nåede frem til enighed om en form for afvikling af forlystelsesskatten. Jeg kan nævne ændringer i søfarts- og bemandingsloven, loven om ungdommens uddannelsesfond, loven om de tekniske skoler og handelsskolerne og vel også loven om det tredje universitet i Odense og den principielle enighed om en langsigtet planlægning af de kommende nye universiteter og læreanstalter, selv om der ganske vist i dette sidste spørgsmål var en vis uenighed, dog vel mere på tværs af partierne end mellem partierne.

Lad mig så som det sidste eksempel på de positive arbejdsmuligheder nævne, at vi for ikke så længe siden i udvalget angående ændringer af loven om særlig indkomstskat fik venstres og de konservatives forslag om en frigørelsesafgift som et forhandlingsoplæg over for regeringens ændringsforslag. Når vi erindrer, at venstre og de konservative sidste år stemte imod loven om en særlig indkomstskat af de ekstraordinært store fortjenester ved salg af fast ejendom, er venstres og de konservatives forslag om en frigørelsesafgift et udspil til et samarbejde, som jeg gerne vil påskønne, og som mit parti vil overveje i positiv ånd.

Vi var også her i tinget kort før jul særdeles nær enighed med venstre og de konser-